

ELSŐÁLDOZÁS TEMPLOMUNKBAN

Június 7-én, Úrnapiján, az Eucharisztia ünnepén tízen ünnepelték első szentáldozásukat plébániánkon: 8 gyermek és 2 felnőtt (És még öten a délután fedél nélküli misén. Így ők **15-en** Berecz Tibor, Boér Csaba, Bolla Péter, Gulyás Botond, Jakucs Sándor, Máté János, Nagy Melinda, Nemes György, Nyíró-Kovács Máté, Rozmán Lilla, Sipócz Imre, Szabó Katalin, Szmodits Emma, Tóth Béla, Zuber Zoltán). Az elsőáldozást több hónapra át tartó készüllet előzte meg Tóni atya vezetésével. Ennek során a szentségre készülők átvették hitünk alapjait (erről szerzett tudásukról a felkészítés végén egy kis vizsgán számot is adtak), felkészültek első szentgyónásaikra, de játékok is színesítették az alkalmakat. Az Úrnapi mise és az ünnepélyes körmenet az Oltáriszentséggel szép keretet biztosított, hogy az elsőáldozók mélyen átélhessék az Úr Jézus szentségi jelenlétének misztériumát. Imádkozunk értük, hogy az Eucharisztia vétele egy örök szövetség kezdete legyen életükben.

Szabó Csaba

„GYÚJTS EGY GYERTYÁT!”

(Séta a keresztény üldözöttekért)

2015. június 16. 20 óra Kálvin tér, Budapest

Megrendült lélekkel tapasztaljuk világszerte a keresztények üldözésének rohamos terjedését. Ez alól egy kontinen sem kivétel. Szükséges tehát, hogy ezt magunkban tudatosítsuk, és tegyünk is ellene. Mi ezt csak békés eszközökkel és a kiengesztelődést szolgálva tehetjük. Ezért határozták el szervezeteink (a Keresztény Értelmiségiek Szövetsége, a Magyar Polgári Együttműködés Egyesület és a Professzorok Batthyány Köre), hogy gyertyás sétával hívják föl a társadalom figyelmét az ügyre, mely mindenkit érint. Szeretettel hívjuk az eseményre azokat a jóakarátú embertársainkat, akik csatlakozni kívánnak hozzánk.

2015. június 16-án (k) este 20 órakor indulunk egy szál fehér gyertyával a kezünkben a Kálvin téri református templom elől, majd érintve a Deák téri evangélikus gyülekezetet a Szent István Bazilikához érkezünk. Mindhárom helyszínen imádság hangzik el Szabó István református, Gáncs Péter evangélikus és Snell György római katolikus püspök vezetésével. Tisztelettel kérjük, hogy a politikamentes rendezvényre semmilyen zászlót, jelvényt vagy táblát ne hozzanak! Csatlakozási, részvételi szándékukat az mpee@mpee.hu e-mail címen jelezhetik.

„ALEGELSŐ LÉPÉS”

Nikl János *Tíz lépés a másik világ* című riportgyűjteménye a **Jezsuita Kiadó** egy érdekes sorozata, a „**Tűz és Lélek**” második köteteként jelent meg idén májusban. A könyv a cigány-magyar együttéléssel foglalkozó művek között különlegesen mondható – elsősorban elbeszélőjének szenvtelensége miatt. Ez az elbeszélő nem magyaráz, nem menteget, és pláne nem „dorgál” (mint sok más hasonló szöveg); egyszerűen csak *jelen van* abban a hol bízható, hol elkeserítő valóságban, amely – úgy tűnik – makacsul ragaszkodik hozzá, hogy a jövőben is minden őszinte cselekvés alapja legyen. A könyv tehát nem tartozik sem a túlzóan optimista művek sorába, sem azon szövegek közé, amelyek mindenféle szörnyűségek mentén igyekeznek megkonstruálni a maguk „realitását” (arra a régi tévhitre alapozva, mely szerint minél szörnyűbb valami, annál valószínűsőbb).

Június 18-án, Egy Könyv című sorozatunk negyedik alkalmán vendégünk Nikl János, a kötet szerzője.

„E könyv riportjainak egyikében, egy nyomasztóan szürke, borongós napon egy nővér így nyilatkozik: „Talán ez a szomorú idő lehet az oka, hogy olyan depressziósak a magyarok. És bizalmatlanok is! A magyar szívhez nehéz közel kerülni, hatalmas falakat emelnek ugyanis.” Meglep, hogy egy portugál nővér így beszél rólunk. És nem csak ő. Mások is megfogalmazták már rólunk hasonló gondolatokat. Egy másik nővér a cigányokról is érdekesen szól: „Féltem, mikor idejöttem, mert nem vagyok falusi ember, és hozzá kellett szoknom a romák temperamentumához. Ezt csak lassan sikerült leküzdenem.” Érdemes ezen elgondolkodni. Kétségtelen, ha üres kézzel megyünk a cigányok közé, egyből megkérdezik: „No mi van, nem hoztál semmit? Csak prédikálni jöttél?” Tudjuk, üres gyomorral nem lehet filozofálni, de valami más is lehet még e mögött. Mi, magyarok és romák, mind mások vagyunk. A kötet riportjaiból még valami kitűnik, ami sokkal elszomorítóbb, mint a társadalomban jelen lévő egyszerű szegénység. Az pedig nem más, mint az egyre erősödő cigány-magyar ellentét. E kötetnek épp az az egyik

missziója, hogy érzékenyvé tegyük egymást gondjainkra, bajainkra. Fontos, hogy az emberek lássák: minden nehézség és negatív kicsengésű sajtóhír ellenére sok jó dolog is történik e területen.” **Várunk mindenkit 18-án (cs) 18ó-kor a plébánián!**

KÉPZÉST HIRDET A BOLDOG CEFERINO INTÉZET

A 2014 végén a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia által létrehozott Boldog Ceferino Intézet 2015 augusztusában roma pasztorációs lelkipásztori munkatársak képzését indítja el az orszós több pontján. A képzésekről Székely János segédpüspök, a Roma Pasztorációs Bizottság elnöke tájékoztató.

A Boldog Ceferino Intézet elsődleges feladata, hogy a roma pasztorációban segítő munkatársakat képezzen. A képzésekre olyan roma és nem roma jelentkezőket várnak, akik elvégezték az általános iskola nyolc osztályát (ez alól rendkívüli esetben tesznek kivételt), és rendelkeznek lelkipásztori ajánlással.

A kurzus 3 napos lelki felkészülés után ötször három képzési napot vesz igénybe. A résztvevők vizsgákat is tesznek majd.

Azoknak a képzésben részesült személyeknek, akiket a megyéspüspökök erre alkalmasnak tart, roma pasztorációs lelkipásztori munkatársi megbízatást adhat.

A jelentkezéseket a Boldog Ceferino Intézet honlapján keresztül, vagy a 2500 Esztergom, Simor János utca 128. címre lehet elküldeni. A képzések operatív szervezője Farkas Gábor (farkas.gabor@boldogceferinointezet.hu).

HÍVOM A CSALÁDOKAT - 2015. június (I. rész.)

Hívom a családokat, házaspárokat, jegyeseket és szerelmeseket, a családokat szerető szerzetes- és paptestvéreket, és mindenkit, aki a család és az élet mellett áll!

Huszonhat évi házasság után úgy döntöttek, hogy elválnak. Mindhárom gyermekük már önálló családot alapított, úgy látják, hogy nincs többé szükség rájuk. Eddig fontosnak tartották, hogy a gyerekek úgy számolhassanak velük, mint családi háttérrel. Kötelességüknek érezték, hogy együtt maradva biztosítsák számukra ezt a háttérrel. Most, hogy már nyilvánvalóvá vált, hogy mindegyik gyerek nélkülük is megáll a lábán, itt az ideje – gondolták –, hogy úgy alakítsák életüket, ahogy az nekik jónak, kellemesnek ígérkezik. Mivel már régóta nem sok örömet okoztak egymásnak, nem is várták ezt el egymástól, közös megegyezéssel beadták a válókeresetet. A szomszédok, ismerősök megdöbbenően hallották a hírt. Találgatni kezdtek: „Soha nem hallottuk őket veszekedni, azt hittük, jól megvannak. Társaságba, szórakozni nem jártak, úgy látszott, hogy egymásnak, meg a gyerekeiknek élnek. Talán eddig a gyerekeik kedvéért a szőnyeg alá söpörték problémáikat, most meg hirtelen előtörték a gondok. Érthetetlen, csak nem tűnt fel valamelyiküknél egy új kapcsolat lehetősége?”

Korunkban a házasságot egyre inkább csupán az érzelmi elégedettség egyik formájának tekintik, mely tetszés szerint bármi mással helyettesíthető és módosítható. A posztmodern és globalizált individualizmus kedvez annak az életstílusnak, mely elgyöngíti a személyek közötti kötelek kifejlődését és stabilitását, és eltorzítja a családi kapcsolatokat. Ezért van az, hogy sokan elutasítják a házasságot, vagy legalábbis csak addig tartják fontosnak, amíg érzelmileg azonosulni tudnak vele. Ezzel szemben a házasságnak a társadalom számára nyújtott szolgálata felülmúlja az érzelmesség és csupán a pára tartozó szükségletek szintjét. A házasság lényege szerint nem a szerelem mulandó érzéséből születik, hanem a jegyesek kölcsönös egymásnak ajánldékozottságából, abból az önként vállalt elkötelezettségből, hogy teljes életközösségre lépnek. (vö. EG 66, 67)

Milyen érveket hoznak fel legtöbbször a házasság ellen azok, akik elutasítják? Milyen lenne a posztmodern, házasság nélküli társadalom?

A férfit és a nőt a házasságban Isten köti össze, hogy "egy testet" alkossanak (1. Ter 2,24), vagyis ketten egy emberként éljenek, alkossanak, örüljenek és sírjanak, szeressenek és szolgálják az Ő akaratát. Az egység azonban nem jön létre a házasságkötés pillanatában, csak a házaspár hosszú és tudatos munkálkodása révén. Ennek a munkálkodásnak az egyik legfontosabb eszköze a kommunikáció. Szavakkal, gesztusokkal, mozdulatokkal, telefonon, levélben vagy SMS-ben adjuk egymás tudtára véleményünket, gondolatainkat, érzelmeinket, kívánságainkat. Már akkor, amikor két fiatal először találkozik, önkéntelenül vagy szándékosan jelét adják a találkozás által kiváltott érzelmeiknek. Megkezdődhet közöttük a kommunikáció, így kerülhetnek egymással kapcsolatba. Jórészt a kommunikáción múlik, hogy kapcsolatuk a továbbiakban mivé fejlődik. Fontos tehát, hogy már kora gyermekiségünkben megtanuljunk jól kommunikálni.

„A családban tanuljuk meg egymást átölelni és támogatni, felfogni, hogy mit jelent a másik arckifejezése, vagy egy beállt pillanatnyi csend,

megtanulunk együtt nevetni és sírni olyanokkal, akiket nem mi választottunk, mégis nagyon fontosak számunkra. Mindez nagyban hozzájárul ahhoz, hogy megértsük a kommunikáció lényegét: fel kell fedeznünk egymás közelségét és közelednünk kell egymáshoz. Amikor csökkentjük a többiekől elválasztó távolságot, elébe megyünk egymásnak, elfogadjuk egymást, akkor hálát és örömet érzünk. ... A család az a hely, ahol az ember az imádságot, mint a kommunikáció alapvető formáját gyermekeinek továbbadja, amikor ... a család együtt imádkozik szeretetben megemlékezve más személyekről, nagyszülőkről, rokonokról, betegekről és szenvedőkről". (Ferenc pápa üzenete a 49. Tömegtájékoztatási világnapra) *folyt.köv.*

Bíró László az MKPK családreferens püspöke